

[Justitsministeren]

udtryk for, at der er tale om et lovforslag, som i hvert fald set ud fra det, jeg her har nævnt, er blevet grundigt behandlet, eller hvor der i hvert fald ikke har været ønske om yderligere uddybninger i forhold til det, vi var inde på bl.a. under førstebehandlingen. Og derfor synes jeg måske nok, det har lidt udseende af at være et forsøg på at kaste grus i maskineriet i tolvte time i forhold til det flertal, der nu har markeret sig i udvalgsbetænkningen for selve forslaget.

Jeg vil også i min besvarelse koncentrere mig om de hovedpunkter, som har været trukket frem under debatten, og som selvfølgelig også er væsentlige. Jeg vil ikke lægge skjul på, at vi her taler om en række bestemmelser, som er vigtige byggesten i den modernisering og afbureaukratisering af justitsvæsenet, som vi nu er i gang med. Der har jo været gennemført et omfattende udvalgsarbejde i forbindelse med hele moderniseringen inden for det område, jeg som minister har ansvaret for, og jeg betragter dette forslag som et første af flere efterfølgende trin. Som det også er fremgået af det svar, jeg har givet til Retsudvalget på et af spørgsmålene, er der jo også på en række andre områder bestræbelser i gang på at forenkle, på at afbureaukratisere, på at skabe nogle mere hensigtsmæssige og sikre strukturer.

Det, der har givet anledning til mange spørgsmål og megen debat, er forslaget om den særlige appelgrænse på de 10.000 kr. for byretssdomme i civile sager. Der skal ikke herske tvivl om, at det forslag i sig selv betyder en aflastning af landsretterne, som dermed hurtigere vil kunne træffe afgørelse i større og mere betydningsfulde sager.

Hr. Ole Espersen spurgte mig, hvad det konkret kan komme til at betyde. Jeg kan sige til hr. Ole Espersen, at det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at den foreslåede begrænsning i adgangen til at appellere civile afgørelser vil vedrøre ca. 1.000 sager. Man kan derfor ikke tale om, at det er et ubetydeligt antal, som berøres af lovforslaget.

Men over for det står de betænkeligheder, som flere af ordførerne har i henseende til, at denne begrænsning skulle medføre særlige retssikkerhedsmæssige, sociale eller andre betænkeligheder.

Det må jeg kraftigt afvise. Det fremgår ganske klart af forslaget, at der er denne adgang til at kunne indbringe sagerne for Justitsministeri-

et, og det er jo også klart understreget – det siger jeg også i relation til de spørgsmål, som blev stillet til hr. Glistrup. Det fremgår jo klart af bemærkningerne til forslaget under nr. 5. »Appelbegrænsning i civile sager«, hvor der er understreget følgende:

»Er den økonomiske betingelse for adgang til appel uden tilladelse ikke opfyldt, kan sagen efter forslaget – hvis den er af indgribende betydning for den pågældende, eller den rummer mere væsentlige retlige eller bevismæssige tvivlsspørgsmål – indbringes for landsretten efter tilladelse fra Justitsministeriet.«

Jeg vil også minde om, at vi jo brugte nogen tid i forbindelse med førstebehandlingen af lovforslaget netop på dette spørgsmål, og dér præciserede jeg i min besvarelse under førstebehandlingen den 25. oktober – og det vil jeg gerne gentage for at rydde enhver form for misforståelse eller tvivl af vejen – at når vi taler om sager, som enten har en afgørende betydning for en part, og herunder også selvfølgelig i forbindelse med sociale hensyn, eller sager, der vedrører retlige eller bevismæssige tvivlsspørgsmål, er vi indstillet på at anke.

Sagt med andre ord, sagde jeg (Folketingstidende 1989-90, sp. 711):

»Der bør i forbindelse med behandlingen af disse sager naturligvis fra Justitsministeriets side foretages en meget nøje afvejning både af sociale, økonomiske, principielle og andre grunde. Jeg mener, det er meget vigtigt, hvordan man administrerer en sådan ordning, og det være hermed tilkendegivet, hvad min opfattelse af det spørgsmål vil være.«

Jeg mener, at der heri fra min side ligger en en så klar tilkendegivelse, at de betænkeligheder, som bl.a. hr. Ole Espersen og hr. Leif Hermann, er fremkommet med, er dementeret.

De påstande, som Socialdemokratiet anfører i mindretalsudtalelsen i betænkningen i forbindelse med det andet spørgsmål, som har været inde i debatten, nemlig nævningebehandlingen, må jeg også betegne som urigtige eller vildledende.

Som det fremgår, har jeg med tilslutning fra et flertal i Retsudvalget foreslået, at bestemmelsen om at undtage narkotikastraffesager for nævningebehandling udgår. Heri ligger ikke, at jeg ikke fortsat anser forslaget om at lade narkotikasager behandle ved første instans i byretten under medvirken af domsmænd for velbe-